

Jaro začíná v Buzuluku + Trapas na scéně Trampské Porty + Co bolí muže po porodu + Pavel Toman jistotou jezinek + Bomba v Komárově + Kdo kraluje Pobrdí

Po letošní dlouhé zimě tváří se jaro poněkud vrtkavě a líně. Je to marný! My, chlapci z Brd, dobře víme, že jaro začíná pravidelně na tradičně nejlepším oblastním kole Trampské Porty na světě. Právě brdské kolo tak označil sám generální tajemník ÚV ČTU Petr Křivohlavič Lochness. Letos jaro začínalo **19. března** po 13. hodině, jako obvykle v Komárově, v kulturním domě zvučného jména Buzuluk. Byl jsem u toho a zapamatoval si následující:

Kytara v rukou Michala Bernata a sbor všech přítomných muzikantů, diváků a pořadatelů (možná i pani uklízečka se přidala) zahájili *Vlajkou* soutěžní odpoledne.

Otevíral ho pohostinským vystoupením hořovický **Trapas**. Při příležitosti desetiletého trvání Trampské Porty na Brdech se sešel po tříleté odluce. Bez jediné zkoušky vypálil od boku takové vystoupení, že by bylo projevem nevědy mámě Muzice, kdyby bylo poslední. Souzvuk hlasů i nástrojů byl takový, jaký se bez pomoci shůry povést nemohl! Paráda.

Zajímavý kontrast mi v paměti vytváří soutěžní vystoupení dvou, řekl bych, že velmi tradicionalistických grassových souborů: berounského **Modrolitu** a **Bodláku** z Rokycan. Pevně věřím tomu, že zpěvák by měl ovládat jazyk, kterým zpívá. Aspoň natolik, aby jeho neznalost nerozpoznal ten, kdo ho sám neumí. Anglicky umím jen poděkovat a pozdravit a přesto jsem poznal, že Modrolit má texty nabířované bez větší znalosti jazyka. Můj postřeh s lítostí potvrdil vedle mne sedící synovec, který je na tom s angličtinou mnohem lépe než já. Možná je Modrolit instrumentálně lepší, ale lidsky je mi bližší Bodlák. Zpívá česky a vládne češtinou tak dokonale, že umí diváka svými texty bez láce a podlézavosti rozesmát, což není žádná legrace. A já se směju rád.

Toman a lesní panna na snímku z loňské Muziky

foto: Houbák ©

Poněkud dál od prazákladu slyším znít bluegrass příbramské **New "Pauzy"** dynamického kytaristy Standy Hájka - Žabáka. Dobře odpíchnutá, ale stále ještě dost tradiční muzika, kterou respektuji, ctím a nelpím na ní. Bude to asi tím, že jsem nevyhraněný posluchač. Tak byl totiž označen na stránkách Portýra ten, komu se zalíbí pražský

Veget

. A ten mě, svojí koketérií bluegrassu s folkem, z modrotrávních soutěží zaujal nejvíc. Navíc to byla jediná grassovka s vlastním autorským repertoárem, což je nesporné plus.

Parafrází na název hořovické především dámské formace Macechy je název brdské portovní quasikapely **MAJCEJCHY**. Spolčili se v ní tři velmi urostlí, ztepilí muži z kapel New "Pauza" a Modrolit, splňující talentový požadavek 110 kg živé váhy, se stejnovážným kapelníkem, šéfem brdského portovního běsnění, baskytaristou Milanem Kopáčkem - Hrochem. Klasika typu

Švestkový knedlíky

všechny náramně pobavila.

Jedinou trampskou kapelou na komárovské Trampské Portě byli letos **Suroví kocouři** z Odolena Vody s určitě zajímavou tvorbou svého hlasově i fyzicky monumentálního leadera Milana Surovce. Škoda, že její v kytarách dobrý zvuk poněkud ubíjí fádne hrané zobcové flétny? Devizou kapely by určitě byl její sytý a perfektně nastupující sbor, kdyby byl rozepsán a nacvičen ve více hlasech.

Stejně jako všude přechází postavou kytarista Radim Flender, přechází podstatou i muzika, kterou vytváří a která vzniká v jeho několikrát přestavěné kapele **Každýho věc** z Prahy. Dnešní sestava, s pozoruhodnou autorkou a zpěvačkou Zuzanou Pokornou (může-li být zpěv syrový a vroucný najednou, pak je to ten její), s akordeonem Martina Röschla a kytarami Milana Sechtra, se mi líbí ze všech nejvíc. Měl-li bych hledat kontrast k Radimově hudebně rozcuchané partě, našel bych ho v učesaném folku skupiny

Knezaplacení

z Buštěhradu. Škoda, že soubor takřka profesionálních interpretačních schopností hraje tak nevýrazné, nenápadné písničky.

Vždycky mě potěší setkání s autorem, který se svou tvorbou nepokrytě a přitom neepigonsky hlásí k otcům českého folku, kteří ho vytvářeli v dobách, kdy se tak v Čechách snad ještě ani nejmenoval. Jardou Hutkou mi velmi silně zavoněla písnička *O hloupém Honzovi* příbramsko-pražského písničkáře

Jirky Řehulky

. Tohoto muzikanta, zakořeněného tvorbou v mém pubertálním mládí, si vážím o to víc, že by generačně mohl být Hutkovým synem? Oproti tomu u druhého soutěžícího písničkáře

Jindřicha Berana

oceňuji, že mě žádná souvislost netrkla, že je svůj a - stejně jako Řehulka - velice příjemný.

Příbramský **Reparát** prošel vloni mezi Komárovem a Ústím změnou v obsazení. Možná právě to ho, v tamním semifinále, vyřadilo těsně před vstupem na hlavní scénu. Mrzelo mě to, protože jejich muzika a vitální zpěv Blanky Martinkovičové se mi líbí už hodně dlouho. Nicméně, změna byla přínosná a nepostoupili-li letos, bude to nejspíš proto, že hráli svoje nejstarší, poněkud oposlouchané, již desetileté písničky. Bez zmínky rozlícených diváků se tak Reparát asi loučil se svým před několika dny zesnulým zakladatelem Michalem Pávem. Hrál nadoraz a v rokování poroty se nakonec přetlačoval se dvěma dalšími soutěžícími o třetí, tedy již nepostupové místo.

S Reparátem se o třetí místo přetlačovaly dvě dívky s kytarami: držitelka 2. místa z loňského konopišťského krtka zahradního **Tereza Terčová** z Tachova a **Simona Klímová** ze Slaného, která se stala sólistkou po loňském podzimním rozchodu dua Proti srsti (její bývalé parťačce Slávce Podobové se narodilo miminko?). Terezku jsem viděl poprvé před dvěma lety, tenkrát ještě s kytaristou Pavlem Krásou - Elvisem. Jejím písničkám nelze po autorské stránce asi nic vyčíst, spíš naopak. Zpívá je nádherně, i doprovod musí připadat těm, kteří nejsou pamětníky, naprosto dokonalý? Simču jsem viděl jako sólistku poprvé a

Tereza Terčová na ilustr. snímku ze Setkání 04

foto: Houbák ©

její zpěv, oproštěný starostí o dokonalost souzvuku dua atp., mě ohromil. Vlastně mě nikdy nenapadlo, že zrovna ona by mohla Terezce konkurovat a najednou to tu bylo a porota toho měla, jak se mi doneslo, plný kecky. Já taky. Lze-li vůbec něco nadané autorce a výborné zpěvačce Simoně Klímové vyčíst, pak chudší zvuk písniček než v dobách minulých. Dovoluji si tvrdit, že oběma mladým dámám by určitě neublížil při vystupování dobrý kytarista po boku. Muž! (To nepíšu z chlapského šovinismu. Jen mám vyzkoušeno, že nás, muský, bolí po porodu

akorát hlava a trvá to obyčejně jen jeden den. Jinak jsme použitelní pořád stejně?)

Dobře to vědí Romana Tomášková a Mirka Králová. Proto si pěstují svého Pavla Tomana, aby měly jistotu, že se nikdy sólistkami nestanou. Protože samojediná jezinka je snad ještě větší neštěstí než opuštěná jezinka samodruhá. Kdo ještě neuhodl, o které kapele píšu, má velké černé mínus v učitelských zápisnicích pana učitele Tomana a dvou učitelských jezinek, resp. kapely **Toman a lesní panna** z Blovic. Právě stvořený blábol mi snad odpustí. Je to produkt snahy napsat něco úplně nového o loňském absolutním (porotním i diváckém) vítězi Komárova, který se v Ústí do letního kina probojoval a tam mu to uteklo o chlup: kapelnice Romča Tomášková si odvezla domů cenu pro nejlepší (multi)instrumentalistku. Těžko se píše něco objeveného o kapele, která už delší čas poutá pozornost jenom svojí vrcholnou formou. Z žurnalistického hlediska je to vlastně otrava. Přesto je mám všechny tři rád. Přiznám se, že Mirku a Romču o kousek víc? A cédéčko prej bude do léta! Těšíte se jako já?

Složitou složeninou akustic-ethno-beatbox nazývá svoji muziku vyšperkovanou romskou rytmikou skupina **Já, Ty & On**. Pojmenovat hudbu není zdaleka tak důležité, jako ji zahrát tak, aby oslovila posluchače, aby ho vzala za srdíčko. Mladičká rokycanská kapela startovala na pozici prvního soutěžícího, která rozhodně není nejvýhodnější a přesto se jí to podařilo. Hned první písničkou upoutala všeobecnou pozornost a tu se jí, dle nadšených reakcí publika, podařilo udržet až k poslední skladbě. Porotce Šaolín se neopanoval a s vytřeštěnýma očima mi sdělil: "*Cimburo, to byla bomba!*" Na zbytek poroty prý měla játyaoňácká muzika podobné účinky.

V čase vyhrazeném rokování poroty, tedy již v pokročilém podvečeru, vystoupil druhý host. Byl jím nespočetnými hudebními i nehudebními cenami a vyznamenáními opentlený **Cop**. Jak vyplývá z předchozího, dovoluji si nebýt fanatickým ctitelem bluegrassu a přílehlých stylů. Přesto tahle kapela, ve svém oboru kralující střednímu Pobrdí (od Baltu po Středomoří a od Pyrenejí po Kavkaz), patří k těm, které poslouchám rád. U muzikantů takřka geniálních je v podstatě jedno co hrajou.

Po skvělém, populační explozí nepoznamenaném vystoupení Copu došlo na verdikt poroty: skupina MAjCEjCHY byla za svůj výkon spravedlivě potrestána uznáním za celkový umělecký objem. O čtvrté místo se podělila s Reparátem písničkářka Tereza Terčová. Třetí místo obsadila Simona Klímová. Ze druhého místa se do Ústí nad Labem strašlivě těší skupina Já, Ty & On. U poroty i diváků podruhé za sebou zaslouženě zvítězila skupina Toman a lesní panna. Osobně jsem jim zakázal vrátit se z Ústí bez keramického nesmyslu.

Brdské oblastní kolo Trampské Porty 2005

Napsal uživatel Cimbura

Čtvrtek, 24 Březen 2005 04:00

Jubilejní desátý ročník Brdského oblastního kola Trampské Porty skončil. Jako obvykle byl ten nejlepší na světě. Na příští se těším už teď, protože vím, že bude opět nejlepší na světě. Na celé Brdskouli! Tradičně.